

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 010581 14 Uvp
Banja Luka, 06.04.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija i to Smiljane Mrše kao predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Merside Bjelobrk kao članova vijeća, uz učešće Sanje Oraščanin, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije-Transparancy International Bosne i Hercegovine“ sa sjedištem u Banjaluci, Ulica Gajeva broj 2, koju zastupa Emir Đikić u svojstvu zakonskog zastupnika, a njega punomoćnik
advokat

i daljem tekstu: tužilac), protiv tuženog Ministarstva finansija Republike Srpske, u predmetu donošenja rješenja u izvršenju presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 002645 10 U od 27.09.2010. godine, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 010581 12 U od 12.05.2014. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 06.04.2016. godine donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za izvršenje presude istog nižestepenog suda broj 11 0 U 002645 10 U od 27.09.2010. godine (stav 1. izreke). U stavu 2. te izreke odbijen je i zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora. Tom presudom nižestepenog suda naloženo je tuženom Ministarstvu finansija Republike Srpske da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od dana prijema presude odluči o žalbi i zahtjevu tužioca. Obrazloženo je da je tužilac zatražio da mu tuženi organ u skladu sa članom 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“ broj 21/01) dostavi finansijski obračun za distribuciju štampanog materijala (specijalnog dodatka u dnevnom listu „Glas Srpske“ od 11.11.2009. godine) pod naslovom „Lažno prikazivanje društvenih i ekonomskih prilika u Republici Srpskoj“ navodeći da ima opravdani interes da mu se izvještaj dostavi, odnosno da mu se dostavi informacija o utrošku državnih sredstava povodom distribucije pomenutog štampanog dodatka; da je tužilac dana 01.12.2009. godine i 21.12.2009. godine uputio urgencije istog sadržaja tuženom, pa da je zaključeno da tuženi nije postupio po zahtjevu ni u naknadno ostavljenom roku, zbog čega da su se ispunili uslovi iz odredbe člana 17., a u vezi sa članom 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) za donošenje presude kao u izreci, jer da je tužba podnesena zbog čutanja uprave opravdana.

U obrazloženju pobijanog rješenja navedeno je da nema osnova za primjenu, ni za postupanje suda u smislu odredbe člana 52. stav 1. ZUS, jer je za primjenu ove odredbe relevantno to da tuženi organ nije donio akt u izvršenju presude, što nije slučaj u ovoj upravnoj stvari, jer da iz spisa predmeta, navoda i priloga tužbe, proizlazi da je u prethodnom postupku, presudom tog suda broj 11 0 U 002645 10 U od 27.09.2010. godine, naloženo tuženom da odluči po žalbi i zahtjevu tužioca za pristup informacijama, da je nakon „brojne prepiske“ sa tužiocem i Vladom Republike Srpske, tuženi organ donio zaključak broj 06.07/017-3520-1/08 od 27.08.2012. godine, kojim je odbačen podnesak tužioca zbog nenadležnosti, uz uputu o pravu na žalbu, koje pravo je tužilac iskoristio i dana 11.09.2012. godine podnio žalbu protiv tog zaključka, da tužilac nije uz tužbu dostavio dokaz da je zahtijevao donošenje rješenja po žalbi u smislu odredbe člana 17. ZUS, pa je zaključeno da se ne radi o tužbi zbog „ćutanja administracije“, tj. zbog nedonošenja rješenja po žalbi, ali da iz sadržaja tužiočevog podneska, iako je označen kao tužba, proizlazi da tužilac smatra da tuženi nije izvršio presudu od 27.09.2010. godine i traži da sud postupi u smislu odredbe člana 52. ZUS i donese rješenje umjesto tuženog. S obzirom da je tuženi postupio po presudi od 27.09.2010. godine i donio zaključak od 27.08.2012. godine o odbacivanju zahtjeva tužioca zbog nenadležnosti, to se presuda ima smatrati izvršenom.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja tužilac pobija njegovu zakonitost iz razloga propisanih odredbom člana 35. stav 2. ZUS, kako to iz njegovog sadržaja proizlazi. U zahtjevu navodi istorijat postupka pozivajući se pri tome na presudu nižestepenog suda od 27.09.2010. godine donesenu u smislu odredbe člana 31. stav 4. ZUS, kojom je i naloženo tuženom da postupi po njegovom zahtjevu, odnosno žalbi, te navodi da tuženi to nije učinio u propisanom roku, zbog čega se on žalbom od 24.07.2012. godine obratio tuženom i zatražio donošenje upravnog akta, da tuženi nije u roku od 15 dana donio upravni akt, već da ga je po proteku tog roka obavijestio da ostaje kod navoda iz ranijeg obavještenja od 14.10.2010. godine, a potom da je, nakon urgencije, donio dana 27.08.2012. godine zaključak kojim njegov zahtjev odbacuje zbog nenadležnosti. Smatra da takav postupak, u konkretnom slučaju ne znači da je tuženi postupio u izvršenju navedene presude, s obzirom da prema odredbi člana 17. ZUS treba da donese rješenje, a ne neki drugi upravni akt, pa u tom kontekstu umjesto rješenja ne može da donese zaključak, jer se istim ne odlučuje o glavnoj stvari, nego o pitanjima vezanim za postupak, što sve upućuje da tuženi i nije postupio u izvršenju navedene presude, odnosno upućuje na pogrešan stav suda da je tuženi donošenjem navedenog zaključka postupio po presudi od 27.09.2010. godine i da se zbog toga presuda treba smatrati izvršenom. Smatra takođe da takvim stavom sud podržava nezakonito postupanje organa uprave, posebno jer tuženi nije mogao predmetni podnesak tužioca odbaciti zbog nenadležnosti, sve u smislu člana 13. Zakona o slobodi pristupa informacijama kojim je propisan postupak određivanja nadležnog i javnog organa. Donošenjem predmetnog zaključka, umjesto rješenja, nije postupljeno po presudi od 27.09.2010. godine, pa je povrijeđen Zakon o opštem upravnom postupku, te Zakon o slobodi pristupa informacijama, pa predlaže da se zahtjev uvaži, pobijano rješenje ukine i vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje. Zatražio je da se tuženi obaveže za naknadu troškova postupka prema troškovniku koji je sastavni dio zahtjeva, a sve u ukupnom iznosu od 875,00 KM plus taksa po odluci suda.

Tuženi nije dao odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, te spise predmeta upravnog spora i upravnog postupka, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Presudom nižestepenog suda broj 11 0 U 002645 10 U od 27.09.2010. godine, odlučeno je po tužbi tužioca podnesenoj u smislu odredbe člana 17. ZUS, tužba uvažena i naloženo tuženom da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od dana prijema te presude odluči o žalbi i zahtjevu tužioca. Tim zahtjevom, podnesenim dana 13.11.2009. godine tuženom Ministarstvu finansija Republike Srpske, u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01, u daljem tekstu: Zakon), tužilac je zatražio izvještaj o utrošku državnih sredstava vezano za štampu i distribuciju specijalnog dodatka u Dnevnom listu „Glas Srpske“ pod naslovom „Lažno prikazivanje društvenih i ekonomskih prilika u Republici Srpskoj“.

Po prijemu navedene presude, tuženi je podneskom broj 06.07/017-392-1-10 od 14.10.2010. godine obavijestio tužioca, a i nižestepeni sud, da ne raspolaže traženom informacijom, da nije nadležan da postupa po zahtjevu tužioca, a o čemu ga je ranije obavijestio putem telefona, kao i da to obavještenje predstavlja akt kojim je odlučeno o njegovom zahtjevu. Nezadovoljan obavještenjem, tužilac je izjavio žalbu Vladi RS, zahtjevajući da se žalba usvoji i naloži tuženom ili da mu dostavi tražene informacije ili da zahtjev dostavi nadležnom organu. Međutim, tuženi ga je ponovo dopisom broj 06-07/017-3520/12 od 10.08.2012. godine obavijestio da ostaje u svemu kod navoda iz obavještenja od 14.10.2010. godine, pa je tužilac podneskom od 21.08.2012. godine, urgirao postupanje po žalbi, zahtjevajući da se ista proslijedi nadležnom organu radi donošenja meritorne odluke. Nakon toga tuženi donosi zaključak broj 06.07/017-3520-1/08 od 27.08.2012. godine kojim odbacuje podnesak tužioca zbog nenadležnosti, uz obrazloženje da je u ranijim podnescima tužiocu jasno stavljeno do znanja, da nije nadležan za postupanje, ali da sada nije u mogućnosti ni utvrditi koji je organ nadležan. Protiv tog zaključka, tužilac je dana 11.09.2012. godine izjavio žalbu, o kojoj nije odlučeno u propisanom roku, a ni do podnošenja predmetne tužbe.

U razlozima tužbe tužilac se pozvao na odredbu člana 17. stav 3. ZUS i istakao da je protekao rok iz odredbe člana 14. stav 4. Zakona za postupanje organa po njegovom zahtjevu, a takođe i rok iz odredbe člana 232. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj: 13/02 i 87/07, u daljem tekstu: ZOUP) za postupanje po žalbi, pa kako je tuženi žalbu zaprimio dana 25.07.2012. godine to je rok od 60 dana istekao 25.09.2012. godine, a istakao je i dodatni rok od 15 dana, pa je zaključio da je tužba podnesena u propisanom roku. Međutim, u tužbenom zahtjevu se pozvao na odredbu člana 52. stav 1. ZUS, zahtjevajući da sud u smislu te odredbe donese rješenje koje će u potpunosti zamijeniti akt tuženog. Dakle zatražio je donošenje rješenja po njegovom zahtjevu, pa je pravilan zaključak nižestepenog suda, da s obzirom na sadržaj ovog podneska tužioca koji, iako je označen kao tužba i prijedlog odluke suda, proizlazi da se radi o zahtjevu iz odredbe člana 52. ZUS. Na pravilnost takvog zaključka ukazuju i navodi zahtjeva u kojima tužilac izričito navodi da donošenjem predmetnog zaključka, nije postupljeno po presudi nižestepenog suda od 27.09.2010. godine. Osim toga tužilac nije priložio dokaz da je urgirao postupanje po žalbi, pa čak i da se radi o tužbi zbog „ćutanja uprave“ nisu ispunjeni procesni uslovi za njeno podnošenje.

Takođe je pravilan zaključak nižestepenog suda da je donošenjem zaključka od 27.08.2012. godine, kako je naprijed već opisano, tuženi postupio po zahtjevu tužioca, pa prema tome i u izvršenju navedene presude nižestepenog suda. Ovo s obzirom da u situaciji, kao što je predmetna, kada je presuda donosena u smislu odredbe člana 31. stav 4. ZUS, se ne određuje način postupanja, kako to pogrešno smatra tužilac, već se samo nalaže organu uprave da odluči po zahtjevu ili žalbi tužioca. Ukoliko tužilac bude nezadovoljan

novodonesenim aktom, ima pravo osporavati njegovu zakonitost redovnim i vanrednim pravnim lijekovima, ali ne može zahtjevati da to učini sud, na način kako je to učinio tužilac.

Svoje nezadovoljstvo novodonesenim aktom tužilac je već iskazao podnošenjem žalbe, pa će u zavisnosti od daljeg toka postupka, odlučiti o načinu ostvarivanja svojih prava.

Kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanom rješenju nije ostvaren nijedan razlog njegove nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudsk. pisarnice
Amila Počučić